

РЕШЕНИЕ

№ 30429

гр. София, 31.07.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 45 състав, в
публично заседание на 14.07.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгени Стоянов

при участието на секретаря Теменужка Стоименова и при участието на прокурора Тони Петрова, като разгледа дело номер **6127** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда чл. 84, ал. 2, вр. с чл. 76б, ал. 1, т. 2 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ), вр. с чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).
Образувано е по жалба на Д. М. Х., търсещ закрила от С., ЛНЧ: [ЕГН], срещу Решение № 113 Х / 06.04.2026 г. на интервюиращ орган на Държавната агенция за бежанците при МС, с което последваща молба на молителя не е допусната до производство за предоставяне на международна закрила.

В жалбата се сочи, че атакуваното решение е незаконосъобразно, постановено в нарушение на материалния закон, при съществени нарушения на административнопроизводствените правила, в противоречие с правото на Европейския съюз и при явна необоснованост на фактическите изводи. Решението е постановено в нарушение на чл. 76б, ал. 1, т. 2, във връзка с чл. 13, ал. 2 от ЗУБ. Счита, че в обжалваното решение е налице вътрешно противоречие в мотивите на административния орган. В подадената последваща молба са изложени нови, съществени и релевантни факти, които не са били предмет на разглеждане в предходното производство, като след неговото приключване е настъпило съществено влошаване на обстановката в района на [населено място], област Х., изразяващо се в ескалация на въоръжения конфликт, засилени военни действия, разрушаване на инфраструктура и задълбочаваща се хуманитарна криза. Счита, че тези обстоятелства обективно увеличават риска за живота и сигурността му при евентуално завръщане. Твърди, че лично за него е и налице индивидуален риск, тъй като по преписката е представена декларация от кмета на [населено място] от 18.08.2025 г. от която е видно, че Д. М. Х. е издирван във връзка със задължителна военна служба. Твърди още, че рискът не произтича единствено от задължителността на службата, а от последиците при отказ – включително

задържане, санкции и принудително участие във военни действия, което попада в обхвата на чл. 9 от ЗУБ. Изводът на административния орган за липса на въоръжен конфликт е в противоречие със собствената му справка, в която се сочат въоръжени сблъсъци, участие на различни въоръжени формирования и наличие на нестабилна сигурност. Счита, че АО неправилно е отхвърлил представената декларация като ненадеждно доказателство единствено поради това, че не произхожда от военен орган. Решението е постановено и в нарушение на задължението за извършване на индивидуална, обективна и актуална оценка на всички относими факти, като органът не се е позовал на общи и абстрактни източници относно подобряване на сигурността в С., без да анализира конкретната ситуация в района на неговия произход и без да съпостави тази информация с представените по делото доказателства. С поставянето на обжалваното решение е нарушено и правото на ефективна защита, тъй като Д. М. Х. е лишен от възможността новите обстоятелства да бъдат разгледани по същество в рамките на производство по международна закрила, което противоречи на основните принципи на правото на Европейския съюз и на гаранциите за ефективно средство за защита. Моли решението да бъде отменено и преписката да бъде върната на административния орган за ново произнасяне. Претендира разноски.

В открито съдебно заседание, жалбоподателят не се явява. Постъпило е становище от неговият защитник адв. Г. М. – АК – Х., който поддържа изцяло така подадената жалба.

Ответникът – Интервюиращ орган в ДАБ при МС, чрез процесуалния си представител юрисконсулт П. Р., оспорва жалбата с писмен отговор по нея, с който представя становище по делото. Излага доводи за неоснователност и недоказаност на обжалваното решение и моли съда да отхвърли оспорването. Твърди, че в обжалваното решение са преценени всички правно значими факти, свързани с личното положение на жалбоподателя и с държавата му по произход – С.. Сочи, че оспорваното решение е постановено при спазването на административно производствените правила. Счита, че след направен анализ на всички доказателства и твърдения, се установява, че по преписката няма данни животът на жалбоподателя да е бил в опасност, както и спрямо него да са предприемани каквито и да било действия, които основателно да предизвикат основателни опасения от преследване или опасност от тежки посегателства по смисъла на ЗУБ. Твърди, че не се сочат факти, възникнали след влизане в сила на предходните решения, нито се представят нови индивидуализиращи елементи, които да променят оценката на риска. Счита, че обстоятелства, свързани със социалната интеграция в България, са ирелевантни към фазата на предварително разглеждане по чл. 76а—76б ЗУБ, тъй като допустимостта на последваща молба се преценява единствено през призмата на наличието на нови факти, способни да променят предходната оценка. С тези аргументи иска от съда да отхвърли оспорването и да потвърди решението като правилно и законосъобразно.

Софийска градска прокуратура чрез прокурор Тони Петрова моли за уважаване на жалбата.

Административен съд София-град, след като обсъди приетите доказателства, в контекста на становището на страните, прие за установено от фактическа страна следното:

Жалбоподателят Д. М. Х., търсещ закрила от С., ЛНЧ: [ЕГН], е подал последваща молба за международна закрила с рег. № УП 18774 от 18.03.2026 г. като лице, което търси международна закрила и желае да му бъде предоставен статут на бежанец / хуманитарен статут в Република България.

Посочената по-горе молба е последваща по смисъла на § 1, точка 6 от Допълнителните разпоредби на ЗУБ. Съгласно тази разпоредба, последваща е молбата за предоставяне на международна закрила в Република България, която чужденецът подава, след като има прекратена или отнета международна закрила или производството за предоставяне на международна закрила в Република България е приключило с влязло в сила решение за отхвърляне на молбата.

Д. М. Х. за първи път е поискал закрила с молба вх. № 2949/28.09.2021 г. на РПЦ-Х. до председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет. С Решение № 1433/17.02.2022 г. на Заместник-председателя на ДАБ е предоставен хуманитарен статут на Д. М. Х.. С молба вх. № ЦУ-15- 284/04.09.2024 г. до Председателя на ДАБ същият е заявил, че не желае да се ползва от предоставената му международна закрила. С Решение № 9529/12.09.2024 г. на Председателя на ДАБ е прекратен предоставеният с Решение № 1433/17.02.2022 г. хуманитарен статут.

Чуждият гражданин е подал молба за възобновяване на хуманитарен статут, депозирана лично в ДАБ с вх. № УП 18744 на 12.11.2024 г. Молба за възобновяване на хуманитарен статут не съществува като процедура в ЗУБ и следва да се разглежда като молба за международна закрила. С Решение № 13 Х/28.11.2025 г. на интервюиращия орган, молбата с вх. № УП 18744 от 12.11.2024 г. на Д. М. Х. не е допусната до производство за международна закрила на основание чл. 76б, ал. 1, т. 2 от ЗУБ. Решението е връчено лично на 16.12.2024 г. и е обжалвано пред АС-София-град, който със свое решение № 19932/10.06.2025 г. връща преписката на административния орган за ново разглеждане и произнасяне по молба за международна закрила № УП 18744/12.11.2024 г.

Молителят е поискал международна закрила с молба до Председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет, с вх. № 1048/17.06.2025 г. на РПЦ- Х.. По тази молба за закрила Председателят на ДАБ-МС е взел Решение № 4109 от 15.07.2025 г., с което на Д. М. Х. е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут, на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 във връзка с чл. 8 и на основание чл. 75, ал. 1, т. 4, във връзка с чл. 9 от ЗУБ. Решението е връчено лично на 11.08.2025 г. и е обжалвано пред АС—гр. Х., който със свое Определение № 7137 от 26.08.2025 г. изпраща делото по подсъдност на АС-София-град. С Решение № 36414 от 05.11.2025 г. АССГ отхвърля жалбата на молителя. Решение е обжалвано в законовия срок от чуждия гражданин пред Върховния административен съд, който с Решение № 2523 от 09.03.2026 г. отхвърля жалбата на молителя и оставя в сила Решение № 4109 от 15.07.2025 г. на Председателя на ДАБ-МС.

Последващата молба е депозирана в ДАБ-МС с рег. № УП 18774 от 18.03.2026 г. С подаването на своята последваща молба, Д. М. Х. отправя искане за повторна регистрация, като твърди, че след приключването на предходното производство за международна закрила, обстановката в района му по месторождение - [населено място], обл. Х. е претърпяла трайно и съществено влошаване. Към настоящия момент районът се характеризирал с интензивни военни действия, фактическа обсада и тежка хуманитарна криза. Налице били прекъсвания на водоснабдяването и електрозахранването, срыв в комуникациите и недостиг на храни, лекарства, гориво и други жизнено важни ресурси, като паралелно с това продължавали военните атаки срещу населените места в региона. Данните от актуални източници сочели разрушаване на гражданска инфраструктура и целенасочено въздействие върху цивилното население, което водело до принудително разселване и създавало условия за крайна несигурност. Тази съществено изменена обстановка обосновавала наличие на безогледно насилие, като самото му завръщане в района би го изложило на реална опасност от тежки посегателства върху живота и личността. Наред с общия риск за него съществувала и конкретна индивидуализирана опасност, установена чрез ново писмено доказателство - декларация от 18.08.2025 г., издадена от местните власти в [населено място]. От нейното съдържание е видно, че бил обект на издирване както от Сирийските демократични сили, така и от държавните органи на С. във връзка със задължителна военна служба. Това обстоятелство го поставяло пред непосредствен риск от принудителна мобилизация и участие във въоръжен конфликт, както и налагане на тежки санкции при отказ, включително

задържане и третиране, противоречащо на основните права на човека.

В подкрепа на подадената последваща молба за международна закрила молителят е представил копие на декларация от кмета на [населено място], с дата на издаване 18.08.2025 г. и информация от публично достъпни електронни източници, отнасящи се до обстановката в Сирийската арабска република на новинарската агенция „Х.“ (Hawar N., A.), която е свързана с Автономната администрация на С. и Източна С. (А.) и с въоръжените ѝ формирования - Сирийските демократични сили (SDF). В своята последваща молба Д. М. Х. посочва опасения за тежки посегателства при завръщане в С..

С оспореното в настоящото производство Решение № 113 Х / 06.04.2026 г. органът е формирал извод, че представените твърдения не съдържат нови факти или обстоятелства от съществено значение за личното положение на молителя, които не са били известни и обсъдени в предходното производство. Счел е също така, че представената декларация има характер на частен свидетелстващ документ, който отразява твърдения на трети лица, но не удостоверява по безспорен начин наличието на официално издирване от страна на държавните органи. Липсват данни документът да е издаден или потвърден от компетентен военен или държавен орган. Приема се, че така представеният документ не представлява официален удостоверителен документ, издаден от компетентен държавен орган, имащ правомощия в областта на военната служба.

За пълнота е изложил още, че от цялостният анализ на приложената по преписката актуална справка от 13.03.2026 г., се установява, че ситуацията със сигурността в страната се е подобрила значително в сравнение с предходните години. В отделни райони на С. продължават да се регистрират инциденти, свързани с дейността на въоръжени групировки. Въпреки това, събраните данни не показват, че конфликтът достига такава интензивност и степен на насилие, че присъствието на цивилни лица на територията на провинцията би ги излагало на реален риск от тежки посегателства.

Срещу така постановеното решение е подадена жалба за осъществяване на съдебен контрол от страна на Административен съд София – град.

При така установената фактическа обстановка съдът направи следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима – подадена е срещу подлежащ на оспорване административен акт в предвидения 7 - дневен преклузивен срок, съгласно чл. 84, ал. 2 от ЗУБ (жалбата е подадена на 16.04.2026 г., а решението е връчено на 14.04.2026 г.), от лице с правен интерес от оспорването – адресат на обжалваното решение, с което се засягат негови лични права.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Решението е издадено от компетентен административен орган - интервюиращ орган на основание чл. 76б, ал. 1, т. 2 ЗУБ, в установената писмена форма, при липсата на допуснати процесуални нарушения, от категорията на съществените, които да ограничават правото на защита на лицето молител, поради което не са налице основания за прогласяване на неговата нищожност по смисъла на чл. 168, ал. 1 и ал. 2 във връзка с чл. 146, т. 1 АПК, съответно – за отмяна по смисъла на чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146, т. 2 и т. 3 АПК.

Молбата за международна закрила, с която е образувано настоящото административното производство, се явява последваща по смисъла на § 1, т. 6 от Допълнителните разпоредби на ЗУБ. Производството пред административния орган е образувано на основание чл. 76б от Закона за убежището и бежанците, който регламентира процедурата по предварително разглеждане на подадената последваща молба за международна закрила. Директива 2013/32/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 26 юни 2013 г. относно общите процедури за предоставяне и отнемане на международна закрила, в чл. 33 посочва случаите, в които този вид молби се приемат за

недопустими. Съгласно чл. 33, параграф 2, б. „г“, държавите членки могат да приемат, че една молба за международна закрила е недопустима, ако е последваща такава и когато не са се появили или не са били представени от кандидата нови елементи или факти, свързани с разглеждането на това дали той отговаря на условията за лице, на което е предоставена международна закрила по силата на Директива 2011/95/ЕС. Съответстваща разпоредба на чл. 33, параграф 2, б. „г“ от Директивата в българското законодателство е тази по чл. 76а от ЗУБ. Съгласно този член от ЗУБ, преди да се пристъпи към разглеждането по същество на последваща молба за международна закрила, се преценява нейната допустимост съгласно чл. 13, ал. 2, т. 4 от ЗУБ. Именно тази преценка е била направена и от интервюиращия орган в Държавната агенция за бежанците.

От друга страна, разпоредбата на чл. 76б от ЗУБ не предвижда провеждането на лично интервю с чужденеца, както и в посочените хипотези на чл. 76в от ЗУБ, чужденците не се ползват от правата по чл. 23, ал. 1, чл. 29, ал. 1, т. 8, чл. 29а и чл. 58, ал. 7. Тези обстоятелства обаче не изключват приложимостта на общите правила по раздел I, глава VI от закона, включително и приложимостта на чл. 58, ал. 5 от ЗУБ, съгласно който на чужденеца, заявил желание да кандидатства за международна закрила, се дават указания относно реда за подаване на молбата.

Съобразно текста на чл. 76б, ал. 1 от ЗУБ интервюиращият орган взима решение по подадена последваща молба за закрила въз основа на писмени доказателства, предоставени от чужденеца. При съобразяване на приложимата норма на чл. 13, ал. 2, т. 4 от закона, тези писмени доказателства трябва да са свързани с нови обстоятелства, относно личното положение на чужденеца или ситуацията в страната му на произход. От събраните по делото доказателства се установява, че на жалбоподателя са дадени указания относно реда за подаване на молбата за международна закрила. Следователно, изпълнено е изискването на чл. 58, ал. 5 от ЗУБ. Спазена е и гаранцията по чл. 10, параграф 1, б. „а“ от Директива 2005/85/ЕО на Съвета от 1 декември 2005 г. относно минимални норми относно процедурата за предоставяне или отнемане на статут на бежанец в държавите членки. Съгласно последната посочена норма всички кандидати за убежище преди разглеждането на тяхната молба за убежище трябва да бъдат информирани относно процедурата, която се прилага относно правата и задълженията им по време на процедурата, както и относно последствията, които могат да произтекат от неспазването на техните задължения или отказа да сътрудничат на органите на език, за който има разумни основания да се счита, че те разбират. Те се информират за сроковете, както и за средствата, с които разполагат за изпълнението на своето задължение да предоставят документите, които са посочени в чл. 4 от Директива 2004/83/ЕО. Тази информация им се предава в срок, за да е възможно те да упражнят правата си, които са гарантирани от директивата, както и да могат да изпълнят задълженията си по чл. 11.

Съгласно чл. 13, ал. 2 ЗУБ „подадена последваща молба за международна закрила, в която чужденецът не се позовава на никакви нови обстоятелства от съществено значение за личното му положение или относно държавата му по произход, се преценява по реда на глава шеста, раздел III“.

От тълкуването на тези разпоредби се обуславя извод, че предпоставка за уважаване на последващата молба за международна закрила е чужденецът да се позове на нови обстоятелства, които обаче следва да се отнасят съществено за личното му положение или държавата по произход. Не се въвеждат изисквания по отношение на представените от чужденеца доказателства, но именно те следва да удостоверят, че обстоятелствата са нови, или по друг начин казано, новите обстоятелства трябва да бъдат доказани с допустими, необходими и относими доказателства, каквито по делото липсват. Въпреки това трябва да се отбележи, че доказателствената сила и относимост на представени доказателства относно исканото

предоставяне на международна закрила е въпрос на анализа по същество в производството по предоставяне на международна закрила, а не в такова като процесното, в което се изследват критериите за допустимост на последващата молба.

В случая не се установява каквато и да е било промяна в личното положение на молителя, основано на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, или същият да е бил подложен на смъртно наказание или екзекуция, или изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, или да са отправяни тежки заплахи срещу живота му или личността му като цивилно лице поради безогледно насилие при наличие на въоръжен международен или вътрешен конфликт, които да са от толкова съществено значение, че да се обуслови допустимост на подадената последваща молба. Не са налице и данни за събития, осъществили се след напускането на С., вкл. и за дейност, извършена от самия чужденец, и които да са от съществено значение при извършване на преценка налице ли е промяна в личното положение на жалбоподателя. В случая не са обосновани твърдения за осъществено спрямо молителя преследване поради някоя от причините по чл. 8, ал. 1 във връзка с ал. 4 ЗУБ. Не се констатира и, че на същия са нарушени основни права или е осъществена съвкупност от действия, които да доведат до нарушаване на основните му права, достатъчно тежки по своето естество и повтораемост.

Предвид това на анализ подлежи ситуацията в държавата по произход на жалбоподателя, а именно – С..

Видно от оспореното решение в страната по произход С. не се наблюдава съществена промяна в обществено-политическия живот в страната след свалянето на режима на Б. А., която да оказва негативно въздействие върху гражданите. Тенденциите за общото положение в С. са по-скоро положителни.

В действителност, преди датата на издаване на акта, а и към настоящия момент, са налице данни за промяна в обстановката в С., но молителят не заявява нови факти и обстоятелства по смисъла на чл. 142, ал. 2 от АПК конкретно за него като личност представляват реална опасност, вкл. и предвид държавата му на произход, така че да обосноват допускане на последващата молба до производство за предоставяне на международна закрила. Липсата на стабилност и яснота какво ще се случи в следващия ден е напълно естествена последица от осъществилите се събития, която би предизвикала безпокойство у молителя, но в случая е невъзможно да се установи как настъпването ѝ пряко ще рефлектира върху неговата правна сфера. Не са представени и доказателства, че завръщането му ще застраши пряко неговите права като живот и свобода. Не са представени и доказателства, че при завръщането си в С. ще бъде изложен на риск от тежки посегателства.

От обсъдените данни, както и ноторно известните такива на съда за ситуацията в С. може да се направи извод за значително подобрение на обществено-политическата обстановка - отварят банки и магазини, движението по пътищата се възстановява и се наблюдава значително по-малък брой въоръжени сили, а националната коалиция на сирийските опозиционни сили се е ангажирала да завърши прехвърлянето на властта към преходен управляващ орган с пълни изпълнителни правомощия, проправяйки пътя към свободна и демократична С..

Предвид горното не се установява да е налице реална опасност от тежки посегателства спрямо жалбоподателя, следствие на събития, настъпили, след като чужденецът е напуснал държавата си по произход /чл. 9, ал. 3 ЗУБ/. В този смисъл и Решение по адм. дело № 10324/2024 г. на ВАС, Трето отделение.

Съдът намира, че ситуацията в С. непрекъснато се променя, но от представените и приети, като доказателства по делото справки, изготвени от Дирекция „Международна дейност” при ДАБ на

базата на насоките за С. на Агенцията за убежището на Европейския съюз (АУЕС), не се установява наличие на въоръжен конфликт в тази страна, достигащ граници, представляващи заплахата за живота и здравето на цивилното население.

Наличието на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен вътрешен или международен конфликт е формулирано като тежко посегателство и условие за предоставяне на субсидиарна закрила и в член 15, буква "в" от Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29 април 2004 година относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци или като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила. Съгласно Решение от 17 февруари 2009 г. на Съда на Европейския Съюз по дело С-465/07, член 15, буква "в" от Директива 2004/83/ЕО, във връзка с член 2, буква "д" от същата Директива, трябва да се тълкува в смисъл, че съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи; съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна, или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи. Понастоящем с член 40 от Директива 2011/95/ЕС на Европейския парламент и на Съвета, Директива 2004/83/ЕО е отменена, но текстът на член 15 от последната е преповторен в текста на член 15 от Директива 2011/95/ЕС, поради което и тълкуването, дадено с Решение от 17.02.2009 г. по дело № С-465/2007 г. на Съда на Европейския съюз, е запазило своето значение.

От приетите по делото доказателства не се установява, че към настоящия момент на цялата територия на С. конфликтът достига до ниво, пораждащо сериозни и потвърдени основания да се смята, че търсецият закрила, върнат в С., в конкретен регион, поради самия факт на присъствието си на територията се излага на реална опасност да претърпи тежки заплахи срещу живота или личността си. Административният орган е извършил преценката си по прилагане на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ въз основа на информацията за държавата на произход на търсеция закрила, съдържаща се в общоизвестни надеждни източници. Установено е, че в момента не е налице вътрешен или международен въоръжен конфликт на територията на цялата страна. Въпреки че в някои части на страната положението е несигурно, не трябва насилието във всички части на държавата да се определя като безогледно. Сблъсъците в определени части на страната са спорадични и като такива не могат да се оценят като въоръжен конфликт. В конкретния случай не се установява спрямо Д. М. Х. да са налице сериозни и потвърдени основания да се счита, че единствено на основание присъствието си на територията на С. той ще бъде изправен пред реален риск да стане обект на заплахата, релевантна на предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1, т. 3 ЗУБ.

В страната са започнали помирителни процеси, свързани най-вече с призивите на временното правителство на джихадистка групировка "Х. Т. ал Ш." за реинтеграция на всички воювали в миналото групировки в мирния процес.

От информацията в представените справки № МД-02-241/25.06.2026 г. относно ситуацията в С. не се установява, че в С. е налице вътрешен конфликт. От изложеното в справката се установява, че

има данни за инциденти във връзка със сигурността в С., но няма данни, че насилието в тази държава е безогледно и повсеместно на цялата територията на страната, респективно достигнало такова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или регион, поради самия факт на присъствието си на тяхна територия се излага на реална опасност.

В тях е описано положението със завърналите се бежанци в С.. В бюлетин на Върховния комисариат за бежанците на ООН (ВКБООН) от 27 март 2026 г. се посочва, че общият брой на завърналите се в С. лица от 8 декември 2024 г. насам достига 1 563 898 души. От средата на месец март 2026г. ВКБООН и партньорите му разширяват подкрепата си в лагера А., където се извършва регистрация на ниво домакинство.

Въпреки, че С. продължава да бъде класифицирана като „несвободна“ според годишния доклад на Ф. Н., публикуван в края на март месец 2026 г., страната едновременно с това регистрира най-голямото подобрене в световен мащаб през 2025 г. в сравнение със същия период на предходната 2024 г.

След подписването на споразумението на 29 януари 2026 г. между преходното правителство и Сирийските демократични сили (ЗОР), на 9 май 2026 г. четвърта група се: завръща в А. като част от организирана програма за връщане, включваща около 1200 семейства. Според медиен репортаж, цитиращ информация от провинция А., съществуващите спешни жилища - някои от които междувременно стоят празни - се предоставят на тези, които вече нямат дом в А..

На 9 май 2026 г., за първи път от повече от 15 години, сирийското Министерство на комуникациите и информационните технологии провежда тестово плащане с М. и V. от С.. Министерството също така обявява стартирането на местна платежна система, наречена Раутега, която е свързана с глобални платежни мрежи и улеснява банковите преводи между всички банки, опериращи в С., както и мрежите с V. и М..

Икономическата обстановка в С. през 2026 г. показва признаци на стабилизиране и преход към възстановяване, но страната остава в дълбока хуманитарна и социална криза след края на режима на А. през м. декември 2024 г. След установяването на преходно правителство, най-значимият стимул за сирийската икономика става премахването на международните рестрикции. През 2025 г. С. щати и Европейският съюз отменят почти всички всеобхватни икономически санкции. Това слага край на продължителната икономическа изолация и дава възможност за чуждестранни капитали. Въпреки това, икономиката стартира от изключително ниска база - БВП на страната се свива с над 50% (според някои оценки до 84%) в периода 2010-2024 г. Докато през 2024 г. икономиката отчита спад от 1.5%, за 2025 г. се отчетен растеж от около 1%, а прогнозите за 2026 г. сочат възможност за по-силен растеж до 10%, воден от премахването на санкциите, подобряването на сигурността и завръщането на квалифицирани кадри.

През 2026 г. ситуацията със сигурността в Д. ал Зор се характеризира с активизиране на партизанската война от страна на ИД, племенни сблъсъци и хаос, породен от наводненията в региона. Преходът на контрола към новото сирийско правителство се сблъсква с предизвикателства, които застрашават сигурността на гражданите и инфраструктурата. Според данни на АСБЕО, провинцията концентрира 50% от всички политически и въоръжени инциденти, свързани с ИД в С. за първата половина на 2026 г. Д. ал Зор се превръща в едно от огнищата на масови демонстрации с искания за преходна справедливост.

Следователно от посочената справка – не могат да се споделят общите твърдения за влошено като цяло положение след промените в С., а точно обратното. Представените от лицето доказателства са в подкрепа на изразеното още при първото разглеждане на молбата му за закрила – желание за постигане на икономическа стабилност. Данните в същите справки обусловя категоричен извод за

липса на въоръжен вътрешен или международен конфликт, който да е на ниво пораждащо сериозни и потвърдени основания да се смята, че сигурността на кандидата ще бъде застрашена от самия факт на присъствието му в С..

Няма никакви данни, че лицето, ако се завърне в С. ще пострада. Точно обратното от справката е видно, че има значително завръщане на сирийци в С., прави се опит за нормализиране на обстановката. Изложените от пълномощника на лицето данни – са общи и по никакъв начин не могат да бъдат съотнесени към изложените преди това факти в бежанската история. Няма данни за репресии от страна на властите към лица, потърсили убежище, както се твърди по същество.

Важно е да се отбележи, че несигурното положение в отделни райони на страната е в резултат на инцидентни прояви, които не могат да се определят като отговарящи на критерия за безогледно насилие. Въпреки сложната ситуация в С., страната се връща обратно към нормалния живот, след падането на режима на Б. А., а вече над милион сирийци са се завърнали доброволно в своята родина. Съдът счита, че при евентуалното завръщане на кандидата за международна закрила в родината му, няма да доведе до негативни последици за молителя. Представените от молителя Публикации и материали имали общоинформационен характер и същите не установяват качествено нова степен на ескалация или настъпили след приключване на предходното производство обстоятелства, които съществено да изменят фактическата обстановка, вече обсъдена и преценена в рамките на първоначалното производство за международна закрила.

От данните по преписката не може да се направи и извод, че личното и общественото положение на жалбоподателя го поставят в такава рискова група, чиято дейност да го изложи на неблагоприятни последици на фона на съществуващия конфликт в страната по произход и спорадичните проблеми със сигурността там.

От публично достъпните данни се установява, че през месец януари 2026 г. сирийското правителство и кюрдските Сирийски демократични сили са сключили споразумение, поставящо началото на примирие и интеграция на кюрдските райони и сили в структурите на държавата. Поставено е началото на търсена устойчивост и гарантиране на сигурността в северните и североизточните райони на страната, където живее това етническо малцинство. Данните за актуалната ситуация в С., която Съдът възприема от публикуваната от БТА информация, сочат, че четиридневното споразумение за прекратяване на огъня между сирийското правителство и кюрдските сили, което е удължено с 15 дни, по съобщение на сирийското министерство на отбраната, цитирано от Р. Удължаването е било решено с цел да се подкрепи операцията на САЩ за прехвърляне на затворници от "Ислямска държава" от С. в И., е казано в изявление на министерството. Предвожданите от кюрдите Сирийски демократични сили (СДС) са обявили, че споразумението е постигнато чрез международно посредничество и че "диалогът с Д. продължава". Сирийската армия е обявила във вторник, 20 януари, ново четиридневно прекратяване на огъня с кюрдските сили, след като предишното споразумение се провали. Сирийските демократични сили са се изтеглили от големи райони в С. и Източна С., като са ги отстъпили на сирийските правителствени сили. В страната са започнали помирителни процеси, свързани най-вече с призивите на временното правителство на групировката "Х. Т. аш Ш." за реинтеграция на всички воювали в миналото групировки в мирния процес.

Независимо от несъмнено несигурната и усложнена обстановка в С., съвкупната преценка на данните от приобщените по делото справки относно ситуацията в тази държава, действително не налагат извод за безогледно насилие в държавата на произход по смисъла на чл. 9, ал. 1, т. 3 ЗУБ, което би поставило чужденеца в реална опасност да претърпи тежка заплаха срещу живота или личността си единствено поради факта на присъствието си на територията на тази държава, без значение от личното му положение. Наред с това следва да бъде посочено, че Д. М. Х. не споделя

конкретни обстоятелства, които да са представлявали непосредствената заплаха за живота и сигурността му в С.. Предвид изложеното правилен е изводът на административния орган за липса на основание за предоставяне на хуманитарен статут, засегнато в специалната хипотеза на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ.

Съвкупната преценка на изложените факти и обстоятелства налага извод за законосъобразност на обжалваното решение, като същото отговаря на условията за редовно действие на административен акт, което предполага отхвърляне на жалбата против него.

Така мотивиран и на основание чл. 173, ал. 2, предложение второ от АПК, съдът

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Д. М. Х., търсещ закрила от С., ЛНЧ: [ЕГН], срещу Решение № 113 X / 06.04.2026г. на интервюиращ орган на Държавната агенция за бежанците при МС, с което последваща молба на молителя не е допусната до производство за предоставяне на международна закрила.

Решението не подлежи на касационно обжалване на основание чл. 85, ал. 3 от ЗУБ.